

Han smækkede jerndøren i bag kollegaen og låste den. Endnu et skridt nærmere målet. Den plan, som han inderst inde aldrig havde troet på ville lykkes, var lige ved at gøre netop det.

Erkendelsen drejede angstskruen i ham endnu en omgang. Hans hoved kogte af varme, han åndede tungt. Samtidig følte han en barnlig stolthed, hans tekniske løsningsforslag havde indtil nu fungeret sådan, som han havde lovet. Han fik en ny tanke og tog et skridt frem. Succesen ville betyde en ny mulighed for ham. Et nyt håb.

Kollegaen råbte inde fra maskinrummet. Han havde forstået, hvad der skulle ske, og bønfuldt ham nu om at droppe det hele. Appellerede i hurtig rækkefølge til hans fornuft, ære, samvittighed og kollegialitet. "Det er ikke for sent at vende om!" Hænderne hamrede på indersiden af døren.

Hysteriet ramte en nerve i ham. Han standsede, og tankerne fór endnu en gang ad de samme baner. Hjertet slog hurtigere, end han kunne holde ud. Selvfølgelig var det for sent at vende om, den grænse var for længst overskredet! Han ignorerede råbene, kæmpede sig ned ad gangen og hen til sit skrivebord. Kastede et hurtigt blik på skærmen.

Systemet var forberedt til overførsel, kun den endelige godkendelse manglede. Med rappe fingre ændrede han adressaten, bad netbanksystemet om Personlig Adgangskode 1. Sveddråberne løb fra hårgrænsen, kildede ham i øjenkrogen og dryppede ned på tastaturet. Han fik koden. Hænderne rystede, da han tastede den ind.

Mens han ventede på bekræftelsen, så han sig omkring på sin arbejdsplads for sidste gang. Ti års slitage havde farvet det

engang lyseblå gulvtæppe mørkegråt, kontormøblerne var rampo-
nerede og umoderne, men rackene med servere, routere, knapper
og kabler – alt det var sidste nye modeller. De mørklagte com-
puterskærme overalt i rummet ... Han huskede, at den gamle
nationalbankdirektør havde kaldt kontrolrummet for Norges
finansielle hjertemuskel. Dengang de brugte hulkortmaskiner
og telex. Længe før Oliefonden. Musklen var vokset til et kæm-
pehjerne siden da, mens hans eget hjerte ... Han lagde hånden på
brystet og mærkede, hvordan det buldede. Det kunne svigte når
som helst. Han var for gammel til det her. Alt for gammel.

Systemet meddelte, at koden var godkendt. Han flyttede
hen til skrivebordet ved siden af, skubbede paptallerkenen med
det tørre stykke kage til side og tastede kollegaens Personlig
Adgangskode 2. Ude fra gangen hørte han en fjern banken. Men
råbene var hørt op.

Kode 2 blev også godkendt. *Ready for transfer*. Han gned hæn-
derne mod hinanden, de var våde af sved. Ja, det ville lykkes. Han
trykkede overførslen af sted uden at tøve. Holdt vejret. Ti sekun-
der senere bekræftede modtageren. Det fungerede.

Han åndede ud, slettede sporene af overførslen og skyndte
sig ud. Han så på sit ur, mens elevatoren kørte ned til ham. Nu
hastede det. Ud af banken. Ud af Norge. Kæmpehertet ville
aldrig kunne tåle et sådant blodtab. Landet ville aldrig blive det
samme.

Mandag, 1. januar 2008

Tillid er nøglen til forræderi

De stod og så på nytårsfyrværkeriet, da strømmen gik. Ejendommene på Frogner blev mørklagt, men raketterne blev ved med at farve himlen.

Hege Tønnesen trak dynejakken tættere om sig. Det frøs trettien grader, og en svag vind bed i kinderne. Hun kunne ikke mindes at have set et større fyrværkeri nogen sinde før. Der var tilsyneladende ingen, som tog sig af forbuddet mod fyrværkeri i centrum. Selv havde de nøjedes med stjernekastere, men resten af nabolaget havde købt sprængstof for beløb, som sprængte alle budgetter. På gaden nede under dem havde et selskab af unge stillet sig op som et batteri artillerister.

Et højtliggende skydække skyggede for månen. Uden fyrværkeriet ville det være kulsort nu. Hege trak den kolde luft ind i dybe drag, prøvede at trække sig op af rødvinsrusen. Pludselig var hendes sanser vidtåbne. Der var ikke lys at se i nogen retning. Det så ud, som om strømmen var gået i hele byen. Var nettet blevet overbelastet? Hege kendte scenariet fra beredskabsøvelser i PST, Politiets Sikkerhedstjeneste: Oslo var helt afhængig af den strøm, som kom fra andre dele af landet. I værste fald kunne udfaldet af et sammenbrud i en enkelt transformatorstation skabe en kædereaktion, som ville lamme hele byen.

Hun så ned på det armbandsur, hun havde fået af Yngve til jul. Strømmen var gået præcis klokken tolv. Kunne det være en computerfejl? Ved overgangen til år 2000 havde mange frygtet, at essentielle datasystemer ville kollapse, at fly ville styrte ned. Det var ikke sket. Hun så ingen grund til, at 2008 skulle byde på tilsvarende tekniske udfordringer.

Yngve lænede sig ind til hende og afbrød tankerækken. "Hege,

nu skåler vi for det nye år!” Han holdt champagneflasken frem for at skænke.

Med en følelse af savn mærkede Hege, at feststemningen var blevet erstattet af uro. “Tak, men jeg tror, jeg holder her.” Hun sendte Yngve et blik, som hun håbede signalerede, at det var af pligt og ikke mangel på lyst, at hun måtte holde igen.

“Åh, kom nu ...”

Hun lagde hånden over sit glas.

“Er der noget i vejen?”

Hun ville gerne have tømt flasken, sat noget dansemusik på og have fortsat festen. Det havde været en virkelig hyggelig aften, faktisk den første i flere uger. Yngve og Paul havde serveret en strålende festmiddag og opvartet hende med skæg og ballade og rødvin. Hun havde grædt af grin, og det var næsten lykkedes hende at glemme undtagelsestilstanden på arbejdet.

Men nu var stemningen for hendes vedkommende ødelagt, og den evindelige vagtsomhed tog over. Kunne hun have overset noget? Hendes arbejde bestod i at tage alle trusler alvorligt, alt, hvad der kunne udgøre en trussel for rigets sikkerhed. Nytårsaften eller ej.

“Vi må blive bedre til at nyde livet.” Yngve slog ud med armene i en stor bue mod fyrværkeriet. “Lad os have det som nytårsforsæt!” Han drak af glasset. Fra gaden lød latter og sang, brunsthyll fra fulde, unge mænd, en flaske som blev knust mod brostenene. Hun gav Yngve et kys og håbede, at han ikke lod sig påvirke af hendes alvor.

“Jeg henter lige en lygte,” sagde hun og gik ind og smed dynejakken over en lænestol. I spisestuen brændte stearinlysene endnu. Hun tog et af dem med ud i køkkenet. Lommelygten lå ikke på sin plads i skabet. Hege tænkte efter og bandede lavt. Hun havde sidst set lygten på loftet, så hun greb nøglen til rummet og gik ud på bagtrappen. Idet døren lukkede sig bag hende, mærkede hun kulden mod sine bare arme. Hun holdt lyset med den ene hånd og skærmede for flammen med den anden. Der sivede madlugt op fra etagen nedenunder. En tung blanding af rosenkål, kalkunfyld og thaikrydderi. Trinnene var høje for stilethæle og cocktailkjole. Da hun var kommet helt op, åbnede hun loftsdøren med

albuen og trådte ind på det slidte trægulv.

Loftshøjden på fire-fem meter gav loftsrummet en særlig atmosfære, som hun altid havde syntes godt om. Det trak, og der var koldt deroppe, men stille. Hun vidste, at der var mange, som mente, at netop den slags ensomme steder var uhyggelige, men hun havde aldrig selv været bange, hverken for mørket eller ensomheden.

Med korte mellemrum lyste en raket udefra ind gennem skråvinduet. Hun stod stille et øjeblik og lyttede. Lyden af fyrværkeri var dæmpet og fjern heroppe. Det var her, hun søgte tilflugt, når Yngve og hans datter Amelia havde en af deres kontroverser.

Hege tog et skridt frem. Et pludseligt vindpust blæste flammen ud. Alt blev sort. Tændstikkerne lå nede i køkkenet. Hun tog en dyb indånding og følte sig frem til en af de mørnede, gamle tørresnore. Den førte hende gennem mørket til det inderste aflukke. Hendes hæle klaprede højt mod gulvbrædderne, det gav genlyd i murstensvæggene, og hun fornemmede rummet omkring sig.

Hængelåsen hang i beslaget, men var åben. I loftsrummet havde Yngve en kasse med støvede toldfri flasker stående under skråtaget. Havde Amelia forsynet sig til ungdomsfesten og glemt at låse efter sig?

Hege famlede sig frem langs muren og stødte ind i langrendsskiene, som stod lænet op ad hønsenetsvæggen. Hun huskede den månelyse nat, da hun og Yngve havde suset over Bygdin til Eidsbugarden, trukket af hendes to Alaska-malamutter i sele. Det var den aften, de var begyndt at definere sig som et par. Hundene havde hun måttet overlade til trækhundeklubben i Enebakk, hvor hun havde boet før. Hun havde ikke samvittighed til at have dem i en byejlighed. Hun savnede dem, savnede at fare gennem Marka med de to hengivne turkammerater halsende foran i sporet. Det at flytte sammen med Yngve havde i det hele taget ændret mangt og meget. Det meste havde indtil nu været af det gode.

Hun famlede sig frem til knagen, hvor hun sidst havde set lygten. Der var den! Hun studerede flaskerne i lyskeglen, men kunne ikke afgøre, om der manglede noget. Amelia fyldte sandsynligvis vand på for ikke at blive opdaget. Ligesom Hege havde gjort, da hun var på samme alder. Hun genkendte meget af sig

selv i Amelia. Pigen var tidligt udviklet og yderst udspekuleret. Hun kunne sno sin far om sin lillefinger. Hege havde advaret ham, men til ingen nytte. Og som 'fars nye kæreste' passede hun på ikke at blande sig for meget i opdragelsen.

Hege låste loftsrummet og trippede forsigtigt ned ad trappen. Nede i entréen fandt hun gravlygten, som hun havde taget med hjem, da hun havde ordnet forældrenes grav dagen før. Hun tændte lygten og tog også den med ud på altanen.

Yngve og Paul stod og betragtede en rosafarvet, gnistrende sol, som eksploderede over højhuset på Bygdø Allé. Barndomsvennerne mindede hende et øjeblik om hyrderne i *Juleevangeliet*. Raketaffyringerne var ved at stilne af, flokken nede på gaden havde dæmpet sig som i respekt for mørket – eller af angst.

“Ja, jeg skal da love for, at det blev mørkt!” lo Yngve. Han tog lommelygten og gik ind for at hente en ny flaske.

Hun så igen på sit ur. Byen havde været uden strøm i ti minutter, og det var ganske usædvanligt. Hun kunne ikke mindes, at hele byen nogen sinde tidligere havde været så længe uden elektricitet. Paul fornemmede hendes uro. Han satte glasset fra sig og tog om hende. “Tak, fordi jeg måtte fejre nytår sammen med jer.” Han kyssede hende let på kinden.

“Det er da bare så hyggeligt,” sagde hun oprigtigt.

Hege og Yngve kunne godt lide at være sammen med andre mennesker. Og det var Paul, som havde præsenteret dem for hinanden. Siden da var han blevet lige så meget hendes ven som Yngves.

Han pegede mod højhuset. “Vidste du, at jeg har arbejdet dér i to år?”

“Nej. I Norsk Hydro?”

Paul nikkede. “Jeg var erhvervsadvokat, inden jeg begyndte med aspirantkurser.”

De blev stående og så på den aftagende raketregn. I vinduerne rundt om dem blev der tændt flere og flere stearinlys.

Hege troede, at Paul altid havde været i Udenrigsministeriet. Han var den fødte diplomat: professionel, omgængelig, sproglydning og meget vidende. Og han havde stadig det humoristiske glimt i øjet, som normalt slukkes hos mere etablerede mænd.

Paul havde boet i nabolaget sammen med en mand i tolv år, men samleveren havde forladt ham halvandet år tidligere. Efter det var Paul blevet en ven af huset.

Yngve kom ud igen, men uden vin. Han så undersøgende på sin mobiltelefon. "Jeg kan ikke komme igennem til Amelia."

"Alle sender jo sms'er nu," sagde Paul.

"Men det ser ud, som om hele nettet er nede." Yngve fingerede nervøst ved apparatet. "Jeg kunne se, at hun havde sendt mig en sms ved 23-tiden. Hun havde det ikke godt."

"Ved du, hvor hun er?" spurgte Hege.

"Jeg tror, festen er et eller andet sted på Skillebekk ..."

"Strømmen kommer sikkert snart tilbage," sagde Paul, men hans stemme manglede overbevisning. Han stod som en mørk silhuet mod altanens rækværk.

Hege gik ind og fandt sin egen mobil. *No network*. Hun prøvede at ringe til kontoret på fastnettelefonen, men fik ikke nogen klartone. Hun stod lidt i vildrede. Det her var ikke godt. Der burde da være nødforsyning på telefoncentralerne?

Jostein Tofte havde nattevagt på markedsovervågningen i NBIM, Norges Bank Investment Management, som forvaltede Pensionsfonden, altså alle oliepengene. Fra kontoret på tyvende etage på Canary Wharf havde han en formidabel udsigt til fyrværkeriet over London. Men nu var forestillingen forbi, og han havde tre skærme at kigge på. På flere asiatiske børser var 1. januar en normal arbejdsdag. NBIM's eget Shanghai-kontor var under etablering og ville næste år indgå i Market watch-apparatet og overflødiggøre behovet for nattevagterne i London.

Skærbilledet var tæt pakket med grafer og tabeller med tekstkoder og tal i rødt, blå og sort. Hastigheden i bevægelserne øgedes gradvis; markedet var ved at vågne.

Tofte følte en snert af tomhed. Han sukkede og stirrede på et punkt i luften. Her arbejdede han tretten-fjorten timer i døgnet, prøvede at følge med i markederne, købte og solgte papirer, men mere og mere af tiden gik med personalesamtaler, rapportskrivning, ledermøder ... Porteføljeværdien kunne ændres med milliarder på få sekunder. Hvad nu, hvis han sad og udfærdigede

rejseregnskaber, mens kurserne styrtdykkede?

Han hentede en kop kaffe og fandt en bog frem, som hans mor havde givet ham til jul. Han havde næsten læst en halv time, da han så op. Der var intet at bemærke på de første to skærme. På den tredje viste et lille søjlediagram, at der var omsat langt flere amerikanske og europæiske statsobligationer end normalt. Omsætningen var fordelt på flere børser.

Tofte tastede sig videre. Studerede handelsmønsteret. Når ét salg var afsluttet, fyldtes køen af salgsordrer øjeblikkeligt op igen. Automatisk computerhandel. En stor kunde var ved at afvikle seriøst.

Kurserne sank svagt, men konstant.

Købsmulighed. Han greb telefonen.

Så huskede han, at positionerne var lukket i forbindelse med årsopgørelsen. Nok se, ikke røre.

Tofte læste videre i bogen. Blikket vandrede med mellemrum op på skærmen til højre. Den automatiske computerhandel fortsatte. Om lidt ville omfanget være større end på en normal uge. På én time!

Det måtte være en teknisk reaktion på årsskiftet. Indeks-tilpasninger, kapitalallokering, eller måske havde en storkunde hamstret vestlige obligationer for at presse kurserne op inden årsskiftet – det var de kurser, som bestemte bonusstørrelsen – og måtte nu sænke kursen. Måske var der kommet nogle nye regnskabsregler? Noget, som havde gjort det fornuftigt at holde på papirerne til efter årsskiftet, og *så* sælge?

Men hvorfor dumpe dem alle sammen på denne måde? Det var en idiotisk måde at sælge på. Kursfaldet var nu på næsten en hel procent. Det ville smitte af på de vestlige børser, når de åbnede, og sænke kursværdien på Pensionsfonden.

Tofte gennemgik nyhedsoverskrifterne. En tidlig markeds-kommentar fra Reuters var det eneste af interesse:

“Påfaldende kursfald på usædvanlig likvidt obligationsmarked. ‘Automatisk computerhandel uden synlig årsag,’ siger en markedsobservatør.”

En svag uro bredte sig i maveregionen. Det var hans opgave at forstå, hvad der foregik.

Instinktivt greb han telefonen. Men der var ingen at ringe til. Ingen at diskutere med. Intet han kunne gøre.

Hege lyttede igen og hørte nogle unge råbe og le. Hun bankede på døren ind til lejligheden på fjerde sal. En fyr åbnede. Han var i bar overkrop og missede med blanke øjne mod lyskeglen fra stavlygten, som Hege havde hentet i bilen, mens han skyggede for øjnene med den ene hånd. I den anden holdt han en flaske blå Smirnoff. En grønærtskal sad mellem hans fortænder.

Hun flyttede lyset, så han kunne se hende.

“Er Amelia her?”

Han drak en slurk af flasken. “Amelia ... ser hun godt ud?”

Hege åndede langsomt ud mellem læberne og råbte ind i mørket på Amelia.

Det her var den sjette ungdomsfest, de havde fundet frem til. Klokkeren var næsten halv tre, og stadig ingen Amelia. Og ingen strøm. Hege frøs og var bekymret. Udenfor var det så mørkt, at folk stødte ind i hinanden. Gaderne var dækket af et forræderisk isslag. Yngve var oppe i en ejendom på den anden side af gaden for at se efter Amelia.

Fyren i døren satte flasken fra sig og begyndte at åbne sine bukser. Hege så overbærende på ham. “Slap nu bare lidt af.” Hun skubbede ham resolut til side og gik ind. Fulgte lyden af stemmer ind i stuen.

Pludselig brølede musik ud af højttalerne. Techno. Lamperne tændtes, strømmen var tilbage.

To piger rejste sig og begyndte at danse. I sofagrupperne sad drengene og drak. I en lænestol længst væk sad et par og kysede.

Hun og Yngve havde ledt på må og få, var gået efter festlyde i det totale mørke. Men disse unge så ud til at være på Amelias alder. Hege mærkede, at hendes optimisme voksede.

Hun fortsatte ud i køkkenet. En pige stod lænet op ad vinduet, mens en ældre fyr pressede sig ind imod hende og lod hænderne gå på vandring. “Kom nu!” plagede han.

“Kender I Amelia?” afbrød Hege.

Det gav et sæt i fyren. Han trak sig væk.

Pigen så taknemmeligt på Hege. “Amelia Wilhelmsen?”

“Ja. Er hun ikke hos Bjarte?” Pigen så spørgende på fyren.

Han trak på skuldrene.

“Jeg tror, hun skulle hen til Bjarte,” gentog pigen.

“Hvilken Bjarte?” spurgte Hege.

“Hazendal.”

“Hvor bor han?”

“Et eller andet sted på Majorstua.”

“Tak.” Hege fandt en telefonbog og i den en adresse på Urani-
enborgveien. Hun skrev nummeret ned. Ude på gaden ventede
Yngve. “Lyset er kommet tilbage,” sagde han.

Hege gad ikke gøre ham opmærksom på, at det var temmelig
åbenlyst. Hun frøs og var dødtræt af eftersøgningen. “Jeg har en
adresse på Majorstua.”

De begyndte at gå hen ad den isbelagte vej. Gadebelysnin-
gen var tilbage, men husene mørke og stille. Strømafbrydelsen
havde ødelagt nytårsstemningen. Alvoren havde sænket sig. Folk
lå under dynerne og drømte om varmere tider.

Hege famlede efter Yngves handskeklædte hånd. Det var
længe siden, de havde gået sådan hånd i hånd. PST havde krævet
hendes arbejde til langt ud på aftenen i den sidste tid, uden at
hun kunne fortælle Yngve hvorfor, som altid. Hun savnede ham,
Yngve havde altid kunnet give hende overskud og få hende i
godt humør.

Mobilnettet var oppe igen, og Yngve slap hendes hånd for at
ringe til Amelia. Han fik ikke noget svar. Hege følte stor ømhed
for ham. Hun var faldet for Yngves lattermilde charme og stoiske
ro. Hun misundte ham hans evne til at lægge bekymringerne til
side, men nu gik han hurtigt med blikket rettet stift frem for sig,
fingrene på mobilen prøvede at ringe igen og igen. Hun småløb
ved siden af ham, kunne ikke mindes at have set ham så urolig
før. Hun tog sin egen mobil frem og begyndte at taste numme-
ret til PST. Hun havde næsten glemt sin egen ængstelse midt i
al ståhejen omkring Amelia.

I Bygdøy Allé vaklede fire mænd og en kvinde ud på vejbanen i
håb om at kunne standse en taxi. Pludselig forsvandt lyset igen.

No network, stod der på telefonen.

Strømafbrydelsen var lige så pludselig og natten lige så sort som sidst. Et efterskælv, tænkte Hege. Eller var det begyndelsen til en ny mørketid? Ude i bælgmørket hørte Hege, at kvinden faldt og bandede. Der lød et grimt knæk. "Min arm!" hylede kvinden. En af mændene kom hende til undsætning.

Yngve fortsatte over Frogner i højt tempo. Hun hang på, blev forpustet, men ikke varm. Det var, som om kulden havde bidt sig fast i hende én gang for alle. Ingen af dem sagde noget. Hun blev grebet af en dommedagsfornemmelse. Tænkte på et interview, hun havde læst. En indisk professor havde advaret imod Vestens materialisme, mod manglen på tro. Han forklarede, hvordan samfund i perioder uden store krige eller kriser langsomt opbyggede en følelse af meningsløshed, som før eller senere førte til pludselige og uventede omvæltninger. Hun skubbede tanken fra sig og koncentrerede sig om at holde trit med Yngve. Krøllede sine iskolde tær i støvlerne. Der var ingen andre mennesker i syne.

Lige så brat, som det var forsvundet, kom lyset tilbage.

"Gudskelov!" Yngve greb igen hendes hånd, og de støttede hinanden det sidste stykke. Efter en smule usikkerhed fandt de den rigtige opgang.

"Det ser ikke ud, som om der er nogen fester her ..." Ejendommen var stille og mørk.

"Vi prøver alligevel." Yngve trykkede på ringeklokken.

Hege skuttede sig. Hendes mobiltelefon ringede i lommen, og hun fiskede den op med frosne fingre. Det var chefen.

"Hege? Er du langt væk?" Zimmers stemme var hård og afsnuppet.

"Uranienborg."

"Godt. Kom herhen øjeblikkeligt. Vi har fuld katastrofealarm."

Det gav et ryk i hende. Zimmer lød oprigtigt bange.

"Noget nyt i Sabel?" spurgte hun.

Operation Sabel overskyggede alt andet arbejde i PST. Efter et tip fra den tyske efterretningstjeneste om en russisk spion højt oppe i det norske embedsvælde et par uger tidligere, havde de arbejdet intenst på at fremstille en liste over mistænkte og overvåge disse døgnnet rundt. Truslen havde været ekstremt alvorlig,

og operationen blev betragtet som den sværeste siden Treholt-sagen.

“Det her er meget værre end Sabel,” fnøs Zimmer.

Heges mave føltes som en hård knude. Hvad kunne være værre end Sabel?

“Jeg kommer ... Så hurtigt jeg kan.”

“Har du drukket?”

Hege vidste, at hun havde kolleger, som aldrig under nogen omstændigheder ville have svaret ja på det spørgsmål. Men det var nytårsaften, og hun havde haft fri.

“Ja.” Hun sank dybt og skyldbetyngt, men greb sig i det.

Zimmer tænkte sig om et øjeblik. “Jeg sender en bil for at hente dig. Sørg for, at I kører med fuld udrykning herhen.”